

A NAGY SIKERŰ **TV-SOROZAT** REGÉNYALAPJA!

Pretty Little Liars

hazug csajok társasága

MEGÁTALKODOTT

finep
selection

Sose bízz egy szép lányban, aki csúf titkokat őriz!

S A R A S H E P A R D

S A R A S H E P A R D

Pretty Little Liars

hazug csajok társasága

MEGÁTALKODOTT

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2022

A kíváncsi elmék tudni akarják...

NEM LENNE JÓ, HA PONTOSAN TUDHATNÁNK, mit gondolnak az emberek? Ha mindenkinek olyan átlátszó lenne a feje, mint azok a Marc Jacobs táskák, és a véleményük tisztán kivehető, akár egy kocsikulcs vagy egy Hard Candy ajakfény? Tudnád, mit gondolt *valójában* a szereposztó rendező, amikor a *South Pacific* meghallgatása után azt mondta: „Szép volt!” Vagy hogy a tenisz vegyes párosban a cuki partnered szerint szexi a feneked a kis Lacoste szoknyában. És ami a legjobb, nem kellene találgatnod, hogy berágott-e rád a legjobb barátnőd, amikor faképnél hagyta azért a fantasztikusan kinéző végzősért meg a mosolygó szeméért az újévi bulin. Csak belelesnél a fejébe, és tudnád.

Sajnos azonban mindenki feje zárva van, szorosabban, mint a Pentagon. Az emberek néha tippeket adnak, hogy mi zajlik odabent, mint a rendező grimasza, amikor nem tudta kivágni a magas cért, vagy a tény, hogy a legjobb barátnőd fagyos maradt, és egyetlen üzenetedre sem válaszolt január elsején. Legtöbbször ugyanakkor ezeket a jeleket senki sem veszi észre. Ami azt illeti, négy éve egy bizonyos rosewoodi aranyifjú elejtett valamit a rémségről, ami a mocskos kis fejében járt, de az embereknek szinte a szemük sem rebbent.

Talán, ha rebben, egy bizonyos szép lány még életben lenne.

A Rosewood Day előtti biciklitároló zsúfolásig megtelt a színpompás, huszonegy sebességes kerékpárokkal, egy limitált kiadású Trekkel, amit Noel Kahn apja egyenesen Lance Armstrong sajtóságától szerzett, és egy cukorrózsaszín, csillogóra fényesített Razor rollerrel. Pillanatokkal az utolsó kicsöngetés után, amikor a hatodikosok kiözönlöttek az udvarra, egy töredezett hajú lány szökdécselt oda kisésetlenül, szeretettel megveregette a rollert, majd kinyitotta a fogóra fűzött világossárga Kryptonite U-lakatot.

A falon verdeső plakát ragadta meg a figyelmét.

– Lányok! – szólt oda az ivókútnál lévő három barátjának. – Gyertek csak!

– Mi az, Mona? – Phi Templeton el volt foglalva az új, pillangó alakú Duncan jojója zsinórjának kibogozásával.

Mona Vanderwaal a papírlapra mutatott.

– Nézzétek!

Chassey Bledsoe feltolta lilakeretes, macskaszemet formáló szemüvegét az orrán.

– Húha!

Jenna Cavanaugh a fogával belecsípett babarózsaszín körmébe.

– Ez hihetetlen! – tette hozzá édes, magas hangján.

Egy szélroham felkavart néhány levelet a gondosan összegereblyezett kupacból. Szeptember közepe volt, néhány hete kezdődött az iskolaév, és már az ősz is hivatalosan megérkezett. A keleti parton minden évben turisták seregei autóztak el a pennsylvaniai Rosewoodba, hogy lássák a ragyogó vörös, narancsszín, sárga és bíbor őszi leveleket. Valami lehetett a levegőben, amitől mindig különösen csodaszépek lettek. Akármilyen volt is az, Rosewoodban minden mást is különösen csodaszéppé tett. Fényes bundájú golden retrieverek

játszottak a gondosan ápolt parkokban. Rózsás arcú kisbabák pihentek kényelmesen Burberry-by-Maclaren babakocsijukban. A Rosewood Day, a város leghíresebb magániskolájának sportpályáján kigyúrt, élettől sugárzó futballisták rohantak fel-alá.

Aria Montgomery a kedvenc helyéről, az iskola alacsony kőkerítéséről figyelte Monát és a többieket. Az ölében kinyitva hevert Moleskine naplója. Az utolsó órája képzőművészet volt, és a tanára, Mrs. Cross hagyta, hadd járja be az iskolát, és rajzolja le, ami csak megtetszik neki. Mrs. Cross erősködött, hogy Aria kivételes tehetsége miatt döntött így, de Aria gyanította, hogy inkább azért, mert a tanár kényelmetlenül érezte magát miatta. Hiszen az osztályból egyedül Aria nem beszélgetett a társaival, miközben híres alkotások képeit mutatta be nekik, vagy nem flörtölt a fiúkkal a pasztell csendéletek készítése közben. Aria szerette volna, ha neki is vannak barátai, de attól még Mrs. Crossnak nem kellett volna száműznie az osztályból.

Scott Chin, egy másik hatodikos látta meg legközelebb a plakátot.

– Remek! – A barátjához, Hanna Marinhoz fordult, aki vadonatúj, széles ezüst karperecével játszott. Nemrég kapta az apjától, bocsnatkérő ajándékként, amiért megint veszekedtek az anyjával. – Han, nézd csak! – bökte oldalba Scott Hannát.

– Ezt ne csináld! – csattant fel Hanna, és összerezsent. Bár majdnem teljesen biztosra vette, hogy Scott meleg (majdhogynem szívesebben olvasgatta a *Teen Vogue*-ot, mint maga Hanna), mégis utálta, ha hozzáért a hájas, húsos hurkáihoz. Rápillantott a plakátra, és meglepetten felhúzta a szemöldökét. – Nahát!

Spencer Hastings Kirsten Cullen társaságában sétált arra; a gyep-hoki ifiligráról beszélgettek. Majdnem belebotlottak a béna Mona Vanderwaalba, mert a rózsaszín Razor roller elzárta az utat. Spencer ekkor vette észre a plakátot. Leesett az álla.

– Holnap?

Emily Fields csaknem elmulasztotta a hírt, de a legközelebbi úszó barátnője, Gemma Curran odalépett, és a plakátra mutatva felkiáltott:

– Em!

Emily átfutotta a címet. Beleborzongott az izgalomba. Mostanra jóformán mindegyik hatodikos a biciklitároló körül gyülekezett, és a plakátot bámulta. Aria is lecsusszant a falról, és hunyorítva elolvasta, mi áll rajta.

AZ IDŐKAPSZULA HOLNAP NYÍLIK!
KÉSZÜLJETEK!
ITT AZ ALKALOM, HOGY HALHATATLANNÁ
VÁLJATOK!

Aria ujjai közül kiesett az apróra kopott rajzszen. Az időkapszula az iskola alapítása, 1899 óta hagyomány volt, azonban a hatodikosnál fiatalabbak nem játszhattak, ezért a részvétel egy lány számára éppen olyan fontos mérföldkő volt, mint az első Victoria's Secret melltartó megvásárlása, a fiúknál pedig, nos, mint izgatottan átlapozni az első Victoria's Secret katalógust.

Mindenki tudta, mik a szabályok – az idősebb testvérek útján szivárgott le, MySpace blogokon örökítették meg, könyvtári könyvek oldalaira firkálták fel. A Rosewood Day tantestülete minden évben darabokra vágott egy iskolai zászlót, és gondosan kiválasztott idősebb diákokat bízta meg vele, hogy titkos helyekre rejtsek el azokat. Az előtérben függesztették ki a darabok hollétére utaló titokzatos üzeneteket. Aki egyet megtalált, azt az egész diákság előtt

megdicsérték, és úgy díszíthette ki a leletet, ahogy csak akarta. A végén összevarrták a darabokat, és elásták egy időkapuszulában, a futballpálya mögött. Mondani sem kell, hogy egy ilyen darabot megtalálni *hatalmas* dolog volt.

– Te is játszol? – kérdezte Gemma Emilyt, és az álláig felhúzta Upper Main Line YMCA feliratú melegítőjének cipzárját.

– Azt hiszem – nevetgélt Emily idegesen. – De mit gondolsz, van esélyünk? Úgy tudom, mindig a középiskolai részen rejtik el a darabokat. Én még csak kétszer voltam ott.

Hanna ugyanerre gondolt. Ő még *egyszer* sem járt a középiskolában. Az a hely egészen megrémítette, főleg az oda járó szép lányok. Valahányszor bement a King James pláza Saks üzletébe az anyjával, mindig látott ott egy csoportnyi középiskolás szurkolólányt, akik a sminkszeres pultnál gyülekeztek. Hanna titokban leste őket egy sor, vállfára akasztott ruha mögül, csodálta, milyen tökéletesen illik rájuk a csípőfarmer, milyen simák és fényesek a hátukra hulló tin-csek, milyen hibátlan, rózsás az arcuk, még alapozó nélkül is. Minden este, mielőtt elaludt volna, azért fohászkodott, hogy ő is szépséges szurkolólányként ébredjen, de minden reggel a régi Hanna nézett vele szembe szív alakú sminktükreéből – a haja kakabarna, a bőre pattanásos, a karja krinolin.

– Neked legalább ott van Melissa – mormolta Kirsten Spencernek, mert ő is meghallotta Emily szavait. – Talán ő is egyike azoknak, akik elrejtettek egy darabot.

Spencer a fejét rázta.

– Arról már tudnék. – Ugyanolyan nagy dicsőség volt elrejtteni egy zászlódarabot, mint megtalálni egyet, és Spencer nővére, Melissa sosem mulasztotta el, hogy eldicsekedjen a Rosewood Day-beli

feladataival, különösen, ha a család tagjai esténként az asztal mellett elsorolták, kinek mi volt aznap a legnagyobb hőstette.

Kitárult az iskola nagy, kétszárnyú ajtaja. A többi hatodikos is kiért az udvarra, néhányan úgy néztek ki, mintha egy J. Crew katalógusból léptek volna elő. Aria visszatért a kőfalra, és úgy tett, mint akit nagyon lefoglal a rajzolás. Nem akart újra a szemükbe nézni. Pár napja Naomi Zeigler elkapta a tekintetét, és azt károgta: *Mi van, belénk zúgtál?* Ők voltak a hatodikosok elitje, vagy ahogy Aria gondolt rájuk, a Tipikus Rosewoodi Lányok.

Minden Tipikus Rosewoodi Lány hatalmas telken álló, hatalmas házban lakott, vagy átalakított luxuspajtákban, istállókkal és tízállásos garázzsal. Teljesen egyformák voltak: a fiúk extra rövidre vágatták a hajukat, és fociztak, a lányok ugyanúgy nevettek, ugyanolyan árnyalatú Laura Mercier dúsító ajakrúzszt használtak, ugyanolyan Dooney & Bourke logós táskát hordtak. Ha Aria hunyorított, meg sem tudta különböztetni őket egymástól.

Alison DiLaurentist kivéve. Alisont soha senki nem keverte össze mással.

Márpedig Alison vezette a többieket a kővel kirakott ösvényen. Szőke haja lobogott mögötte, zafírkék szeme ragyogott, és határozott léptekkel haladt hétcentis talpú holdjárójában. Naomi Zeigler és Riley Wolfe, két legfőbb bizalmasa szorosan követte, minden mozdulatát figyelte. A diákok királynőként tisztelték Alit, amióta csak harmadikban megjelent az iskolában.

Ali Emily és a többi úszó mellé lépett, és megállt. Emily tartott tőle, hogy Ali *megint* piszkálni fogja, amiért a hajuk száraz, és a klór miatt zöldes árnyalatú, de a lány figyelmét most más kötötte le. Elolvasta a plakátot, és gonosz mosoly jelent meg az arcán. Egy gyors mozdulattal letépte a falról, majd a barátaihoz fordult.

– A bátyám ma este rejti el az egyik zászlódarabot – jelentette ki, elég hangosan ahhoz, hogy az udvaron mindenki hallja. – Már megígérte nekem, hogy elárulja, hova teszi.

Mormolás hallatszott. Hanna lenyűgözve bólogatott – Alit még az idősebb szurkolólányoknál is jobban csodálta. Spencer azonban dühöngött. Ali bátyjának *nem volna szabad* elmondania, hova teszi az idő kapszula zászlódarabját! Ez csalás! Aria szénceruzája vadul járt a füzte felett, a szemét nem vette le Ali szív formájú arcáról. Emily orrát csiklandozta Ali parfümjének vaníliás utóillata; éppen olyan mennyei volt, mint egy pékség ajtajában állni.

Ekkor már a középiskolások is szállingóztak lefelé a széles kőlépcsőn, ezzel megszakítva Ali nagy bejelentését. Magas, barátságtalan lányok és egyetemre készülő, jóképű srácok kerülgették a hatodikosokat a diákparkoló felé haladva. Ali hűvös tekintettel nézte őket, közben az idő kapszulas plakáttal legyezgette az arcát. Néhány béna tizedikest szinte meg is félemlített, miközben kivették tízsebességes kerékpárjaikat a tartóból. A fülükben fehér iPod fülhallgató lógott. Naomi és Riley csak fintorgott rájuk.

Ekkor egy magas, szőke tizenegyedikes meglátta Alit, és megállt.

– Mi a helyzet, Al?

– Semmi. – Ali kihúzta magát, és csücsörített. – És veled, Eee?

Scott Chin oldalba könyökölte Hannát, aki elvörösödött. Ian Thomas, azaz Eee arca napbarnított volt, szőke haja hullámos, mogyoróbarna szeme döbbenetesen szép. A második helyet foglalta el Hanna Legjobb Pasik örökranglistáján, csak Sean Ackard előzte meg, akibe még harmadikban szeretett bele, amikor ugyanabban a csapatban kidobósoztak. Senki nem tudta pontosan, honnan ismeri egymást Ali és Ian, de a pletykák szerint Alit több középiskolás srác is meghívta a bulijaira, bár évekkal fiatalabb volt náluk.

Ian nekidőlt a biciklitárolónak.

– Jól hallottam, hogy azt mondtad, tudod, hol lesz az időkapszulas zászló egy darabja?

Ali elpirult.

– Miért, csak nem irigy valaki? – mosolygott jelentőségteljesen Ianre, ő azonban a fejét rázta.

– Ha a helyedben lennék, én nem hirdetném olyan hangosan. Valaki még megpróbálja ellopni tőled. Ez is benne van a játékban, tudod.

Ali nevetett, mintha el sem tudna képzelni ilyesmit, de a szemöldöke ráncba futott. Iannek igaza volt. A szabályok megengedték, hogy ellopják másvalaki zászlódarabját, ez még a szabálykönyvben is szerepelt, amit Appleton igazgató az íróasztala egyik zárt fiókjában tartott. Tavaly egy kilencedikes kilopta a végzős beavatott táskájából a kilógó darabot, két éve pedig egy nyolcadikos lány a zenekarból belopózott a táncterembe, és mindjárt *két* darabot szerzett meg két szép, vékony balerinától. A lopásengedély, ahogy emlegették, csak segített kiegyenlíteni az esélyeket – aki nem elég okos, hogy kitalálja, hol vannak elrejtve a darabok, még lehet elég ravasz, hogy megszerezze a már megtalált darabokat mások szekrényéből.

Spencer Ali zaklatott arcát nézte, és a fejében megszületett egy gondolat. *El kellene lopnom a zászlódarabját.* Több mint valószínű, hogy minden hatodikos hagyni fogja, hogy Ali *teljesen sportszerűtlenül* megtalálja azt az egyet, és senki sem merné elvenni tőle. Spencer már unta, hogy Alinak mindent tálcán kínál az élet.

Emily agyában ugyanez az ötlet öltött testet. *Mi lenne, ha lenyűlnám tőle?* – gondolta, és beleborzongott a különös érzésbe. Mit mondana Alinak, ha egyedül találná valahol?

Képes lennék ellopni? Hanna rágni kezdte már amúgy is cakkos körmét. Habár... életében nem lopott még el semmit. Ha megteszi, Ali vajon beveszi a körébe?

Milyen csúcs volna már lenyúlni Alitól? – futott át Aria fején is, de a keze nem állt meg. Egy Tipikus Rosewoodi Lány a trónját vesztené... és egy Ariához hasonló diák okozná! Szegény Ali kénytelen lenne egy másik darabot keresni, vagyis elolvasni a tippeket, és kivételesen az eszét is használni.

– Nem félek – törte meg a csendet Ali. – Senki sem meri ellopni tőlem. Amint megszerzem, onnantól kezdve állandóan nálam lesz. – Csábítón Ianre kacsintott, és meglendítette a szoknyáját. – Csak a holttestemen át szerezhetik meg.

– Nos, ha ez kell hozzá... – hajolt előre Ian.

Ali szeme alatt megrebbsnt egy izom. Az arca elfehéredett. Naomi Zeigler mosolya lehervadt. Ian arcára hideg grimasz ült ki, de aztán ellenállhatatlanul elvigyorodott, mintha azt mondaná: *Csak vicceltem!*

Valaki megköszörülte a torkát. Ian és Ali odanézett. Ali bátyja, Jason sietett le a középiskola lépcsőin, és egyenesen Ianhez ment. A száját összeszorította, a válla előregörnyedt: úgy tűnt, hallotta Ian szavait.

– Mit mondtál az előbb? – Kevesebb mint egy méterre állt meg Iantól. Egy szélroham az arcába fújta néhány kósza, aranyszín hajszálát.

Ian fekete Vans cipője sarkára gördült.

– Semmit. Csak hülyéskedtünk.

– Biztos? – Jason tekintete elsötétült.

– Jason! – sziszegett rá bosszúsan Ali, és kettejük közé lépett. – Tüske van a nadrágodban?

Jason Alira nézett, aztán a kezében tartott időkapszula-plakát-ra, végül ismét Ianre. A többiek zavarodottan összenéztek, nem értették, hogy ez most színjáték vagy komoly veszekedés. Ian és Jason egykorúak voltak, mindketten fociztak az ifligiában. Talán farokméregetés volt az egész, amiért Ian lenyúlta a Jasonnak szánt gólpasszt a Pritchard Előkészítő elleni tegnapi meccsen.

Amikor Ian nem felelt, Jason csapott egyet a karjával.

– Hát jó. Mindegy. – Megfordult, és eldobogott egy fekete, a hatvanas évek végén gyártott kombi felé, ami ekkor állt be a buszsávba. Beült, és bevágta az ajtót. – Induljunk! – utasította a sofőrt.

A kocsi hörögve életre kelt, bűdös füstfelhőt köpött, és csikorgó kerekekkel elhajtott.

Ian vállat vont, és győztes mosollyal elsétált.

Ali átfuttatta a kezét a haján. Egy pillanatig különös arcot vágott, mintha valami kikerült volna az irányítása alól, de szinte azonnal el is múlt az egész.

– Jöttök a jacuzzimba? – csiripelte a kíséretének, és Naomiba karolt.

A lányok követték az iskola mögötti fás területre, ahol átvághattak Aliék háza felé. Ali sárga táskájának zsebéből egy ismerős papírdarab kandikált ki. IDŐKAPSZULA HOLNAP – ez állt rajta. KÉSZÜLJETEK!

Készüljetek! Valóban.

Néhány rövid héttel később, miután a legtöbb zászlódarabot megtalálták és el is temették, Ali belső körének tagjai megváltoztak. A régi barátoknak hirtelen kiadta az útját, és mások vették át a helyüket. Négy új örök barátnőt talált: Spencert, Hannát, Emilyt és Ariát.

Az új barátok közül senki sem kérdőjelezte meg, miért éppen *őket* választotta az egész hatodik osztályból. Nem akarták elbabonázni a szerencséjüket. Néha-néha visszagondoltak az Ali előtti időkre: nyomorultul érezték magukat, elveszetten, és biztosak voltak benne, hogy soha nem lesznek fontosak a Rosewood Dayben. Bizonyos pillanatok is az eszükbe jutottak, köztük az a nap, amikor az időkapuszlát bejelentették. Egyszer-kétszer azt is felidéztek, amit Ian Alinak mondott, és hogy ez mennyire rá nem jellemzően aggasztotta Alit. Elvégre Alit nagyon kevés dolog zökkentette ki.

Általában elkergették ezeket a gondolatokat – szórakoztatóbb volt a jövőre gondolni, mint a múltban élni. Most ők voltak a Rosewood Day menő lányai, és ezzel rengeteg izgalmas felelősség is járt. Szép időknak néztek elébe.

De talán nem kellett volna olyan gyorsan kivenni a fejükből ezeket a gondolatokat. És talán Jasonnek egy kicsit jobban kellett volna vigyáznia Alira. Mert mind tudjuk, mi történt. Röpké másfél év múlva Ian beváltotta a szavát.

Valóban megölte Alit.

1.

Holtan, eltemetve

EMILY FIELDS HÁTRADÓLT A GESZTENYEBARNA BŐRKANAPÉN; a hüvelykujja klórtól kiszáradt bőrét pizskálgatta. Korábbi legjobb barátai, Aria Montgomery, Spencer Hastings és Hanna Marin mellette ültek, és csíkos kerámiabögrékből kortyolták a Godiva forró csokoládét.

Spencer családjának mozsizobájában ültek, ami tele volt csúcstechnológiás elektronikával, másfél méteres képernyőjű tévével, körben felszerelt hangfalakkal. A dohányzóasztalon egy nagy tál, kemencében sütött tortilla állt, de egyikük sem nyúlt hozzá.

A kisebb, kockás kanapén egy Marion Graves nevű nő ült, az ölében egy kilapított, összehajtott szemeteszákot tartott. A lányok szakadt farmert, kasmírpulcsit, vagy Aria esetében paradicsompiros sztreccsnadrágot és fölötte kopott farmer miniszoknyát viseltek, Marion drágának kinéző, mélykék gyapjúblézert hordott hozzá illő rakott szoknyával. Sötétbarna haja ragyogott, a bőréből levendulás testápoló illata áradt.

– Nos akkor... – Marion Emilyre és a többiekre mosolygott. – Amikor utoljára találkoztunk, azt kértem tőletek, hogy hozzatok magatokkal bizonyos tárgyakat. Tegyétek ki ezeket az asztalra!

Emily egy patentos, rózsaszín, aprópénznek való erszényt tett ki, amin egy kanyargós E betű állt. Aria benyúlt jakbundás táskájába, és kivett egy gyűrött, megsárgult rajzot. Hanna egy összehajtott papírt dobott oda: üzenetnek tűnt. Spencer gondosan melljük tett egy fekete-fehér fényképet és egy foszlott, kék karkötőt. Emily szeme könnyel telt meg: azonnal felismerte a karkötőt. Ali mindegyiküknek készített egyet a Jenna-ügy utáni nyáron. Azért adta, hogy barátként összekösse, és emlékeztesse őket, sosem árulhatják el, hogy ők vakították meg – véletlenül – Jenna Cavanaugh-t. Nem is sejtették, hogy a *valódi* Jenna-ügy Ali titka volt, és ő őrizte egyedül, nem pedig *ők* a világtól. Mint kiderült, Jenna kérte meg Alit, hogy lőjék ki a tűzijátékot, és valahogy kenjék a mostohatestvérére, Tobyra. Ez is a sok fájdalmas dolog egyike volt, amit Ali halála után tudtak meg.

Emily nagyot nyelt. A szeptember óta a mellkasában hordott ólomgolyó lüktetni kezdett.

Újév másnapja volt. Az iskola holnap újra elkezdődik. Emily imádkozott, hogy ez a félév egy kissé kevésbé legyen pörgős, mint a korábbi, a tizenegyedik évfolyam eleje, amikor az iskola bejárati kő boltívének átlépése után szinte azonnal megkapták az első titokzatos üzenetet valakitől, aki egyszerűen A.-nak nevezte magát. Először mind azt gondolták (Emily inkább *remélte*), hogy A. talán Alison lehet, régen elveszett legjobb barátjuk, azonban később a munkások megtalálták Ali testét egy bebetonozott gödörben, a házuk hátsó udvarán. Az üzenetek egyre csak jöttek, egyre mélyebbre és mélyebbre ástak a sötét titkaikban. Két szédítő hónappal később megtudták, hogy A. valójában Mona Vanderwaal.

Általános iskolában Mona még *A rettegés fóká*nak megszállottja volt, egy béna lány, aki kémkedett Emily, Ali és a többiek után, amikor ők péntekenként pizsamapartit tartottak. Miután azonban Ali eltűnt, Mona igazi menő csajjá változott, *ráadásul* Hanna legjobb barátnője lett.

Ősszel ellopta Alison naplóját, elolvasta az összes titkot, amit Ali lejegyzett a barátairól, és nekilátott, hogy tönkretegye az életüket, úgy, ahogy hite szerint Emily, Ali és a többiek tönkretették az övét. Nemcsak gúnyolták – a Jennát megvakító tűzijáték-rakéta szikrái megégették Monát is.

Az este, amikor Mona lezuhan a Lebegő ember bányatavába, kis híján magával rántva Spencert, a rendőrség letartóztatta Ian Thomast is, Ali titkos barátját, a lány meggyilkolásáért. A büntetőeljárás a hét végén kezdődik majd. Emilynek és a többieknek tanúskodniuk kell, és bár a tanúk emelvényére állni ezerszer ijesztőbb volt, mint amikor Emilynek szólót kellett énekelnie a Rosewood Day karácsonyi koncertjén, legalább azt jelenti majd, hogy a megpróbáltatásnak tényleg, igazán vége.

Mivel ez az egész *túlságosan* sok volt négy tizenéves lánynak, a szüleik úgy döntöttek, hogy szakértő segítségét kérik. Ez volt Marion, Philadelphia és környéke legjobb gyásztanácsadója. Emily és a barátai most találkoztak vele harmadszorra. A jelen alkalmat arra szánták, hogy a lányok el tudják engedni a rengeteg rémes dolgot, ami történt.

Marion lesimította a szoknyáját a térdén, és végignézett az asztalra kitett tárgyakon.

– Ez mind Alisonra emlékeztet benneteket, igaz?

A lányok bólintottak.

Marion kinyitotta és kirázta a fekete szemeteszsákot.

– Tegyük bele mindent ebbe! Miután elmegyek, azt szeretném, hogy temessétek el ezt Spencer hátsó kertjében. Ez a rituálé szimbolizálja majd Alison nyugalomra helyezését. Ezzel együtt pedig eltemetitek a káros negativitást, ami a vele való barátságokat átjárta.

Marion állandóan olyan New Age-es kifejezéseket használt, mint *káros negativitás, a lezárás spirituális szükségszerűsége vagy szembenézni a gyászfolyamattal*. A legutóbbi alkalommal azt kellett kántálniuk, hogy: „*Nem én felelek Ali haláláért*”, és bűdös zöld teát kellett inniuk, hogy megtisztítsák a bűntudatért felelős csakraikat. Marion unszolta őket, hogy a tükör előtt is kántáljanak, olyasmiket, mint: „*A. meghalt, és nem jön vissza többé*” meg „*Senki más nem akar bántani*”. Emily nagyon szerette volna, hogy a mantrák beváljanak. Arra vágyott a legjobban, hogy az élete visszatérjen a rendes kerékvágásba.

– Na jó, gyerünk, álljunk fel! – Marion felemelte a szemeteszsákokot. – Csináljuk!

Mind felálltak. Emily alsó ajka remegett, úgy nézte a rózsaszín ereszényt. Alitól kapta, amikor hatodikban összebarátkoztak. Talán valami mást kellett volna hoznia erre a tisztító szertartásra. Mondjuk, Ali régi fényképét – abból volt neki több ezer.

Marion ránézett, és az állával a zsák felé intett. Emily fojtottan felzokogott, és beledobta a tárcát.

Aria felvette a ceruzarajzot, amit hozott: Alit ábrázolta a Rosewood Day előtt.

– Ezt még azelőtt rajzoltam, hogy összebarátkoztunk volna.

Spencer az ujjai közé csippentette a Jenna-ügyes karkötő szélét, mintha taknyos volna.

– Isten veled! – mondta halkán, de határozottan.

Hanna a szemét forgatta, és bedobta a maga összehajtogatott papírdarabját. Nem mondta meg, mi az.

Emily figyelte, ahogy Spencer felveszi a fekete-fehér képet. Lesifotó volt Aliról: egy jóval fiatalabb Noel Kahn mellett állt. Mindketten nevettek. Volt benne valami ismerős.

Emily elkapta Spencer kezét, mielőtt a képet is bedobhatta volna a zsákba.

– Ez honnan van?

– Az évkönyvből, mielőtt kiraktak volna – ismerte be Spencer szégyenlősen. – Emlékszel, hogy egy egész tablót készítettek Aliról? Ez a vágószoa padlóján volt.

– Ne rakd bele! – kérte Emily, nem törődve Marion szigorú pillantásával. – Ez egy nagyon jó kép róla.

Spencer felvonta a szemöldökét, de szó nélkül letette a fényképet a mahagóniszekrényre, az Eiffel-torony nagy, kovácsoltvas modellje mellé. Ali régi barátai közül egyértelműen Emily számára volt a legnehezebb feldolgozni a halálát. Neki azelőtt, de azután sem volt olyan barátja, mint Ali. Az sem segített, hogy Ali volt az első szerelme is, és a legelső lány, akit valaha megcsókolt. Ha rajta múlik, ő sosem temette volna el. Szívesen megőrizte volna az emlékeket az éjjeliszekrényén, akár örökre.

– Megvagyunk? – Marion összecücsörítette borvörös ajkát, majd szorosan bekötötte a zsák száját, és Spencer kezébe nyomta. – Ígérjétek meg, hogy eltemetitek! Segíteni fog. Komolyan. És szerintem kedd délután is találkoznotok kellene. Ez az első iskolai hetetek, és szeretném, ha kapcsolatban maradtátok, odafigyelnétek egymásra. Megteszitek nekem?

Mindenki komoran bólintott. Követték Mariont kifelé a moziszbából, át a Hastings család széles márványhallján, az előtérbe. Ott

Marion elbúcsúzott, beszállt tengerészkék Range Roverébe, és bekapcsolta az ablaktörlőt, hogy lesöpörje a havat a szélvédőről.

Az előtér öreg állóórája ütni kezdett. Spencer bezárta az ajtót, és szembefordult Emilyvel meg a többiekkel. A szemeteszsák piros műanyag zsinórja a csuklójáról lógott.

– Nos? – kérdezte. – Temessük el?

– Hol? – kérdezte Emily halkán.

– Mit szólnátok a pajtához? – javasolta Aria, és a nadrágján lévő lyukat piszkálta. – Illő hely lenne, nem? Ott láttuk... utoljára.

Emily, bár hatalmas gombóc volt a torkában, de bólintott.

– Hanna, te mit gondolsz?

– Mindegy – motyogta Hanna gépiesen, mintha bárhol máshol szívesebben lenne.

Kabátot és csizmát vettek, és átgyalogoltak a Hastings család behavazott udvarán a hátsó rész felé. Végig hallgattak. Bár A. rémes üzenetei közel hozták őket egymáshoz, Emily nem sokszor látta a régi barátait az Ian elleni vádemelés óta. Megpróbált találkozókat szervezni a King James plázába, vagy óráközi szünetekben a Steambe, a Rosewood kávézójába, de a többieket nem igazán érdekelte a dolog. Emily gyanította, hogy ugyanazért kerülnek egymást, amiért Ali eltűnése után is eltávolodtak – együtt lenni túl sok feszültséget keltett.

A DiLaurentis család régi háza a jobb oldalon állt. A kertet elválasztó fák és a sövény kopasz volt; Aliék hátsó verandáját jégréteg fedte. A szentély, ami gyertyákból, plüssállatokból, virágokból és felhullámosodott fényképekből állt, még elfoglalta az előlő járdát, de szerencsére a híradós autók és a fényképezésk, akik Ali testének felfedezése után egy hónapig itt táboroztak, már elvonultak. Mostanában a bíróság és a Chester megyei börtön körül leselkedtek, remélve, hogy elcsíphetik a friss híreket Ian Thomas közelgő tárgyalásáról.

A házban most Maya St. Germain lakott, Emily exe. A család Acura terepjárója a felhajtón állt, ami azt jelentette, hogy vissza-költöztek, miután a médiacirkusz közepén inkább elvonultak egy szállodába. Emily szíve megsajdult, amikor ránézett a bejárati ajtót díszítő színes koszorúra és a járdán álló, karácsonyi csomagolópapírokkal teli kukára. Amíg még együtt voltak, Mayával beszéltek róla, hogy mivel ajándékozzák meg egymást karácsonyra. Maya technós, DJ-stílusú fejhallgatót szeretett volna, Emily egy iPod Shuffle-t. A szakítás volt a legjobb, amit tehettek, de azért különös volt, hogy Emily már egyáltalán nem vesz részt többé Maya életében.

A többiek megelőzték, és már a kert hátsó részéhez értek. Emily utánuk futott, de a cipője orra elmerült egy sáros-jeges pocsolóban. Balra állt Spencerék pajtája, a hely, ahol az utolsó pizsamapartit tartották. Mögötte már a csaknem két kilométerre nyúló erdő-sáv következett. A pajtától jobbra, a DiLaurentis-udvarban egy részlegesen kiásott gödör tátongott, ahol Alison holttestét megtalálták. A sárga rendőrségi szalag egy része leesett, és a hó félig eltemette, de mindenhol friss lábnyomok sorakoztak, valószínűleg a kíváncsi bá-mészkodóké.

Emily zakatoló szívvel vette rá magát, hogy lenézzen a gödörbe. Olyan *sötét* volt! Könny szökött a szemébe, amikor elképzelte, hogy Ian durván beletaszítja Alit, és a sorsára hagyja.

– Örület, hát nem? – szólalt meg Aria halkan. Ő is lenézett a gödörbe. – Ali mindvégig itt volt.

– Még jó, hogy visszaemlékeztél, Spence! – Hanna megborzon-gott a késő délutáni hidegben. – Különben Ian még mindig szabad-lábon lenne.

Aria elsápadt, az arcára kiült az aggodalom. Emily a körmét rágta. Ian letartóztatásának estéjén azt mondták a zsaruknak, hogy minden,

amit tudniuk kell, benne van Ali naplójában, a legutolsó bejegyzésében, amiben leírta, hogy találkozni akar Iannel, a titkos barátjával, a hetedikes pizsamaparti estéjén. Ultimátumot adott Iannek: vagy szakít Spencer nővérével, Melissával, vagy Ali mindenkinek elmondja, hogy szerelmesek egymásba.

Ami azonban valóban meggyőzte a rendőröket, az Spencer emléke volt arról az estéről. Miután összeveszett Spencerrel a pajta mögött, Ali odafutott valakihez. Ianhez. Alit soha többé senki sem látta, és mindenki pontosan ugyanúgy képzelte el, mi történt ezután. Emily tudta, sosem felejtí el, ahogy Ian a vádemelés alkalmával bebötorkált a tárgyalóterembe, és volt képe ártatlannak vallani magát Ali meggyilkolásában. Miután a bíró visszaküldte az előzetesbe óvadék nélkül, és a törvényszolgák kikísérték, Emily még látta, hogy Ian éles, keserű pillantást vet rájuk. *Rossz emberrel kezdtetek ki, csajok!* – mondta a tekintete, tisztán érthetően. Egyértelműen őket hibáztatta a letartóztatásáért.

Emily torkából halk nyöszörgés szakadt ki. Spencer szigorúan ránézett.

– *Hagyd abba!* Nem szabad Iannel vagy ezzel az egésszel túl sokat foglalkoznunk. – Megállt a telek végében, és mélyebben a fejébe húzta kék-fehér, Fair Isle mintás füles sapkáját. – Itt jó lesz?

Emily az ujjait lehelgette. A többiek bólintottak. Spencer nekiállt, hogy a garázsból kihozott ásóval sírt ásson a félig összefagyott földben. Miután elég mély lett a gödör, beledobta a szemeteszsákot, ami nehéz puffanással ért le. Közösén rugdosták vissza a tetejére a földet és a havat.

– Nos? – Spencer az ásóra támaszkodott. – Nem kellene mondanunk valamit?

Egymásra néztek.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha örökre és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatod vele.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

– Isten veled, Ali! – mondta végül Emily; a szemébe könny szökött, immár ezredszerre ebben a hónapban.

Aria rápillantott, aztán elmosolyodott.

– Isten veled, Ali! – visszhangozta, és Hannára nézett.

Hanna vállat vont, de hozzátette ő is:

– Isten veled, Ali!

Aria megfogta Emily kezét. Emily valahogy jobban érezte magát. A gyomrában kioldott a görcs, a válla ellazult. Hirtelen friss virágillatot érzett. Mintha Ali, az emlékeiben élő édes, csodálatos Ali jelent volna meg, hogy biztosítsa őket: minden rendben lesz.

A többiekre pillantott. Az ő arcukon is szelíd mosoly ült, mintha ők is éreztek volna valamit. Talán Marionnak igaza volt, és a rituálé valóban segített. Ideje volt eltemetni ezt az egész rémes őszt – Ali gyilkosát elkapták, és az egész A.-féle rémálom is elmúlt. Nem volt más dolguk, mint várni a nyugodtabb, boldogabb jövőt.

A nap gyorsan süllyedt lefelé a fák között, tejszínes lilára festette az eget és a hókupacokat. A Hastings család szélmalma lassan forgott; egy közeli, nagy fenyő mellett összeveszett egy csapat mókus. *Ha az egyik felmászik a fára, a dolgok végleg elrendeződtek* – gondolta Emily, újra a babonára hagyatkozva, amiben évekig hitt. És ebben a pillanatban az egyik mókus felrohan a fára, egészen a tetejéig.